

Czigány György

SOLILOQUIA

(Közel)

Közel visz bennünket Istenhez a kétségbeesés. A vigasztalót véljük benne megtalálni, úgy érezzük, hús tenyerével megérinti homlokunkat, mint édesanyánk, ha betegek vagyunk.

A kétségbeesés gyakran elszakít bennünket Istentől. Úgy érezhetjük, távol vagyunk tőle, annyira távol, hogy létezését se vagyunk képesek hinni, csak heverünk száraz torokkal, mindenektől elhagyottan.

Akkor vagyunk hozzá a legközelebb.

(Tudás)

Az ember Isten-élményének hagyományával, a Szentírással, Jézus és az apostolok tanításának értelmezésével sok tudományág foglalkozik. Dinamikusan, a változatlant új és új fénybe emeli az élő hittudomány. Az ember létének morális, egzisztenciális kérdéseit elemezzük a gondolkodás és cselekedet szabadságának táguló lehetőségeivel. A kinyilatkoztatást igyekszünk befogadni józan értelemmel és áhítatos szívvel. De Istent nem tudjuk megmagyarázni. Istent nem lehet szakérteni. Amit erről egy gyermek megsejt, s amit az aggastyán hittudós gondol, nincs messze egymástól. A gyermek hite az, amit szeretnénk megőrizni magunkban. Ez lehet minden tudásunk.

(Válasz)

Istent meg kell szólítanunk. A létünkre adott válasszal, szeretettel. De Istennel nem tudunk elbeszélgetni, cseverészni. Létezésünk, sorsunk kérdései nyitva maradnak: a megfogalmazhatatlan öröm, ami éltet, és a fájdalmak iszonya, mely pusztulásunk félelmével keserít, együtt dobban, kering a szívben. Istennel nem

lehet interjút készítenünk, kérdéseinkre nincs verbális felelete. Nincs a hittől független információ. Képzeletünk nagyon jó és modern műszer, erre azonban csak töredékesen használható.

De Istent megszólíthatjuk, s hogy megszólíthatjuk, ez már maga a válasz.

Vigilia, 2020/9.